

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
8 Iuliu st. v.
20 Iuliu st. n.

Ese in fie-care dumineca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 28.

ANUL XX.
1884.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Noptea de St. George.

— Operă bufă în 3 acte. —

(Urmare.)

Stan. Să nu te duci, tărtane! Să stai aici lângă noi și să ascuți la cântecile noastre!

Itig. Bine, bine, Stane, nu me duc. (La o parte.) Că deu n'oi fi eu nebun, să las vinul și păharele pe mâna voastră. Trebuie să iau sēma cât beți, ca să nu me înșelați cumva la plată.

Stan. Nu vom bé dór ca și niște pești. Românul când bé e voios, și când e voios cântă; să cântăm dară, fraților!

Cor. Să cântăm

Stan. Umple-ți cupa, tărtare.

Inima să-ți crească!

Care-i mai frumoasă flóre,

Frate, să trăiească!

Cor. Care-i mai frumoasă flóre,

Frate, să trăiească!

Stan. Bé și scurge cupa 'ntrégă,

Pân' la-o picătură;

Lumea când ți-a fi mai dragă,

Crede 'n béătură!

Cor. Lumea când ți-a fi mai dragă,

Crede 'n béătură!

Stan. Bé și cântă și iubesc,

Sórbe frate spuma;

Sórbe pân' nu se trezesce,

Nu vom fi cât lumea!

Cor. Sórbe pân' nu se trezesce,

Nu vom fi cât lumea!

Stan. Bé și cântă și iubesc,

Décă ești cu minte;

Trista jale te găsesce,

Când e mai ferbinte.

Cor. Trista jale te găsesce,

Când e mai ferbinte.

Stan. Hai inchină, frățiore,

Inima să-ți crească!

Minunata scumpă flóre,

Frate, să trăiească!

Cor. Minunata scumpă flóre,

Frate, să trăiească!

SCENA IV.

Precedenții. *Nicolae.* Mai târziu *Ruhela.*

Stan. Ecă și *Neculița.* Dar fluerat-ai tu vr'odată a pagubă?

Nicolae. Eu (la o parte) care-oi chiti la nópte, ca să pui mâna pe tóte comorile de prin pregiur, căci ca om sciutor și vędător ce voi fi acum, voi zări tóte limbile de foc ce vor eși din pământ; (tare) eu nici nu știu ce este paguba.

Stan. Dar méi, scii că ți-s'a inecat ađi diminéță frate-teu?

Nicolae (flueră). Și pipa mea la el în gură.

Flēcăii rid cu hohot.

Un flēcău. Dar méi *Neculiță*, al cui eră báietul, gol peste tot trupul, gol ca și mine 'n palmă, ce stetea coplea dinaintea ușei tale?

Nicolae. Al meu, căci eu-l imbrac.

Flēcăii (erăș rid cu hohot)

Stan. De-mi vei spune îndată o minciună pe care s'o cred și eu îți dau de bent.

Nicolae (vaerându-se). Lasă-me *Stanică* al primarului, căci mult sunt bolnav, săracul de mine, vai, vai.

Itig. Du-te la cocon doftor!

Stan. Las' că-l va lecuí *Chiva*!

Nicolae. Dă-mi să beu, cum mi-ai făgăduit!

Stan. Cu tótă bóla ta, tot mai voiesci să bei? Nu-ți dau, căci nu mi-ai putut minți, ca să te cred și eu.

Nicolae. Ci că vorba bólei, minciună gólă; sunt sănėtos ca un peșce, și tu tot ai cređut că-s bolnav, plătesce-mi dară!

Stan. Itig, adă lui *Nicolae* un ciocan de rachiu! (*Ruhela* intră cu vin próspect.)

Nicolae. Lasă *Stanicule*, că-i bun și vinul. (La o sticlă din mâna *Ruhelai*, o pune la gură și bé.)

Ruhela. Ho, cum îndrăznesci

Să-ți cbrăznesci?

Itig. Haste gesehn, inapoi țigane!

Nicolae. Mai incet, mai domol, cocóne!

Stan. Ci dați-i pace,

Să bé cât i place.

Cor. Ci dați-i pace.

Să bé cât i place,

Și cât despre bani

Ve plătesce *Stan.*

Ruhela. Nu este vorba de bani, este vorba că spurcăciunea de țigan; a pus gura pe sticla nea de clestar, cine să mai bé din ea?!

Itig. E so eram să đic și eu, cine s' mai bé din sticla?

Stan. Să beți voi: tu și cu *Ruhela*!

Ruhela. Mai bine i-o sparg în cap.

Itig. Și *Stan* plătesce.

Stan (ridicându-se cu toți flecăii). Să nu care cumva să îndrăzniți!

Nicolae (care i-a bătut acum totă sticla, își șterge gura, pune sticla pe mesă și ȳice cãtrã Stan). Bogda proste, Stãnicule!

Stan (aruncãnd bani pe mesã.) Na tãrtane, ecã-ȳi plata.

ȳig (stringẽnd cu lacomie.) Tctdãuna slugã gata. (Toți es, afarã de ȳig și de Ruhela.)

SCENA V.

*ȳig și Ruhela.**Ruhela* (curioasă).

D'aș puté,
Pe legea mea,
I-aș frecã
Pe toți, pe toți,
Cã-s tãlhari, is hoți!
Sũnt ticãloși,
Batjocoroși,
Sũnt misei,
Ca vai de ei.

De ce nu-s bãrbat și eu,
Sã mi-i frec pe placul meu!

ȳig (speriat).

Ruhela
Balabustela,
Ce ai,
Cã...?

Ruhela (cu un aer de curiozitate). Dar ce-mi folosescã cã am bani, cã un țigan ticãlos pãte sã-mi...

ȳig (cu un aer de curiozitate). Stan a plãtit cu prisos.

No veđi, tocmai asta me rãmã la inimã tare decãt obrãznicia țiganului. Stan, care nici pe jumãtate nu va avé atãta bogãție pe cãtã avem noi acum, crede, cã cu banii sei pãte plãti ori și ce. Dar las cã i-o fac eu.

ȳig. Nu-mi pasã, fã i-o, numai sã nu afle ceva cumva. Ce vrei sã-i faci?

Ruhela. Dar tu n'ai ochi?*ȳig*. Ce are de a face ochii mei, cu pozna ta?

Ruhela. N'ai vãduț nici odatã pe Stan și pe Florica, dragostindu-se p'aici prin pregiur, sãra, cãnd credeau cã nimeni nu-i pãndescã?

ȳig. Ba i-am vãduț chiar eri. Inse...

Ruhela. Inse... nu scii tu, cã Dinu primarul, tãtãl lui Stan și cu lelea Stana dascãlița, muma Floricã, s'au iubit in tinãrețele lor?

ȳig. Ba am auđit și eu adese-ori vorbindu-se in cãrcima nãstrã despre acãsta.

Ruhela. Ei se iubesc pãnã și 'n ȳiua de astãđi.*ȳig*. En nu mai spune!

Ruhela. Și fiind el vãduv, ea inse vãduvã, jupãnul primar a pus de gãnd a se cãsãtori cu lelea dascãlița.

ȳig. Rẽnțeleg acum unde vrei sã eși. Jupãnul primar s'ar face foc și cãtrãn pe fiu-seu, decã ar aflã, cã umblã dupã L feta ibovnicei sale, sai Lieb, cum ȳicem noi.

Ruhela. Și fiind cã primarul va tãrbã de bunã semã auđind, cã tocmai fiu-seu umblã sã-i strice rostul...

ȳig. Meș voi duce eu și-i voi spune tãtã trãba.

Ruhela. No veđi așã! Și pentru ca sã fim cu atãt mai siguri, eu voi merge la lelea dascãlița. Scii ce, sã-i aducem de sãrã chiar aici, sã vãduț ei cu ochii ce n'or voi pãte sã cređã din gura nãstrã.

ȳig. Sã mergem!

Ruhela. Hi, hi, echen dir woser of meine nume-
Kein ȳigleben, kein. (Es.)

SCENA VI.

Florica. Cor de fete.

Florica. Ah, un dor, un dor nespus
Sufletul mi l'a repus,
Și nu sciu cum sã-i dau nume,
Cãci pe astã largã lume
N'are sãmãn, n'are đeu,
Etã-me, oftez mereu!

Ori ce đic și ori ce fac,
De un gãnd nu me mai scap.

Cine, cine-mi tãlcuesce
Chinul, care me muncescã?
Cine-mi face lãc de dor,
Ca sã scap și sã nu mor!?

Cor. Lãc de dor sã cãutãm,
Pe Florica sã scãpãm.

O! Chivuțã, țigãncuțã,
Vinã vin de grab drãguțã,
Vinã, vinã de ne spune
Lãcurile cele bune,

Sã ne scapi pe soriorã,
Draga, scumpa Floriorã.

Florica. Inima imi bate 'n piept,
Par cã mãrtea o aștept,
Și simțesc ca o sfãrșelã
Și-o rușine și sfielã,
Cãnd cu grãzã me gãndesc
Ca-al meu foc sã-l desvãlesc.

Cor. Nu te teme, scumpã dragã!
O Chivuțã vin' de grabã!

Florica. Etã erba a 'nicolțit,
Etã cãmpul a 'nflorit,
Și e đi de sãrbãtãre,
Dar pe mine tot me dore,
Și nu sciu, ce sã me fac,
Bãla mea e fãr' de lãc.

Cor. Nu te teme, scumpã dragã,
O Chivuțã vin' de grabã!

SCENA VII.

Precedentele. Chiva.

Chiva. Ce fetițe rumeniãre,
Drãgãlașe, bãlãiãre,
Fete mari cu đor și foc,
Spune-le-aș tot de noroc.

Adã mãna Reveicuțã,
Ca sã-ȳi cat prin ea puicuțã,
Și sã-ȳi spun de viitor,
De un mãndru bãđisor!

O fãtã. Veđi colea surata Flãre,
Spune-i dãnsei unde-o dore!

Cor. Spune-i, spune-i de noroc,
Cãci de nu, mãre pe loc.
Hai Floricã lãngã ea,
Sã-ȳi dirãgã inima!

Chiva. Hai fetițã rumeniãrã,
Drãgãlașã bãlãiãrã,
Sã-ȳi pui inima la loc.

Cor. Hai Floricã lãngã ea,
Sã-ȳi dirãgã inima!

Chiva. Dar sã scii, cã nu mi-i drag,
Sã spun sãrtea in vileag.
Hai Floricã vin' cu mine,
Sã grãiesc numai cu tine

Cor. Hai Florică lângă ea
Să-ți dirégă inima!

Chiva (se duce cu Florica la o parte, o ia de mână și privește în palma ei, par că i-ar căută de noroc.) Te-am așteptat dela spartul horei, de ce n'ai venit?

Florica. N'am putut să scap de surate. Ca să-ți vorbesc, am trebuit să vin cu ele, dîcînd că voiesc să te întreb de noroc.

Chiva. Bine ai făcut, mielușelule, bine ai făcut, căci am să-ți spui ceva de Stan.

Florica. Ce, vai de mine?

Chiva. Nu te speria, nu-i nimic rău, numai atîta, că astăzi nu va puté veni, ca de obicei la întîlnire în acest loc.

Florica. Ah, nu va puté veni!

Chiva. Ca de obicei... dar de venit totuș va veni, numai cevaș mai târziu ca de altă dată.

Florica. Voi aștepta.

Chiva. Asta va fi pré lung, dar să vîi așa cam pe la miezul nopții.

Florica. Eu?

Chiva. Căci are să-ți spuî o taină mare.

Florica (cu sfielă). Cum, să fac! Nóptea par că mi-e frică.

Chiva. Las c'oi veni eu, mielușelule, cu un felinar, să nu-ți fie întuneric.

Florica. Îți mulțămesc.

Cor. Ci ean uitați

Și ve mirați.

Ci ean priviți

Și ve uimiți.

De pe fața ei, cât merge.

Al tristetei strot să sîrge.

Cine nu vede,

Par că n'ar crede.

Ci ean uitați

Și ve mirați.

Ci ean priviți

Și ve uimiți.

Chiva. Eu-s femeie sciutóre,
Vindec ori ce rău ce dóre,
Drept la mine să veniți
Ori și când, decă tînjiți!

Cor. E femeie sciutóre,
Tóte vindecă ce dóre,
Drept la dînsa să venim,
Ori și când decă tînjim!

(*Cortina cade.*)

(Va urmá.)

Theochar Alexi.

S u v e n i r .

Când te-am vîdut întîia óră,
O rosă galbină ț-am dat:
Tu o-ai primit, n'ai dis nimica,
Dar sufletul mi-l'ai furat.

Când te-am vîdut a dóua óră,
A tale vorbe mi-au stîrnit
În inimă o nelinșce
Și gânduri fără de slîrșit.

Când te-am vîdut a treia óră,
Sîrmăna rosă-a veșteđit;
Trușina ei eră secată,
Êr eu cu sufletul sdrobít.

Lucreția Suciu.

Cei dintéiu franemasoni români.

— Schiță istorică. —

(Incheiere.)

Atunci fratele ușier deschide cu vehemență ușa. Êr fratele propunător, care a condus pe candidat, îl împinge pe acesta în camera logei, cu cuvintele:

„— Pân'acuma am garantat pentru dta; de aci înainte nu mai garantez nimic!”

Ambii ușieri pun mâna pe candidat; îl învîrtesc prin cameră și-l aședă înaintea mesei.

Maestrul șelînței dîce apoi cîtră candidat cu o voce sonoră și aspră: „Domnule, raspunde-mi lămurit și precis la întrebările ce-ți voi face! Cum te chiamă? Ce funcțiune ai? Ce religiiune profesezi? Unde ești născut? Unde îți este domiciliul?”

După respunsurile obținute la tóte întrebările aceste, maestrul i dîce: „Domnule, eu îți declar dtale, că decă dta voiesc să intri în reuniunea noastră numai dintr'un indemn de a face tóte ce cređi că este la modă, atunci de sigur curiositatea dtale nu va fi multă. Venerabila noastră ordine și această înaltă adunare ar iucra fără nici o preșchiune. Decă ar descoperi cel mai mic secret unui frate de nou venit, pe care nu-l eșcuse de ajuns. Decă dta ai numai cîștinat unu ingur și unu te școlăreț să ai în deșper școler. Apr... acum nu s'a spus nimic, încă nu am început. Decă regreș, atunci te vom duce érás la locul unde ai fost și-ți vom da libertatea ce ai avut-o mai înainte. Îți promitem, că vom păstra asupra acestui cas o tăcere vecinică. Vom niță, că dta ai fost vr'odată aici și numele dtale nu va fi pronunțiat nici odată în adunările noastre legale. Te voi lăsa câteva momente ca să te cugeți. Esaminéză-te bine, înainte de ce iai o decisiune!”

Decă candidatul remâne pe lângă hotărîrea sa, maestrul dîce:

— Frate, prim ușier, adă-l încóce!

Ușierul al doile ia piciorul stîng al candidatului și-l pune pe ușa stîngă a templului depins pe tapet; piciorul drept pe ușa dréptă a templului; apoi îl face a ingenunchiá pe genunchiele cel drept, care este desbrăcat.

Acum maestrul dîce cîtră candidat: „Adă mîna dréptă!”

Și luând apoi mîna, o pune pe capitlul prim din evangelia lui Ioan și dîce: „Cartea pe care pui dta mîna, este sînta scriptură.”

Ușierul al doile pune apoi în mîna stîngă a candidatului circinul desfăcut și vîrfurile circinului îl pune pe peptul stîng al candidatului.

Maestrul i adresează apoi următoarele cuvinte:

— Fiind că dta la repetitele noastre întrebări ai declarat, că din liberă voință vrei să fii primit, așa trebuie să-ți facem canoscut, că jurămîntul ce-l vei face acum, este un jurămînt liber și nesilit. Pentru că, de și ochii dtale sînt legați, totuș te considerăm ca deplin liber. Te recunosci și dta astfel?

Decă candidatul declară „da”, atunci maestrul i dîce: „Voiesc să-ți fac încă niște întrebări. Respunsul dtale va decide sórtea dtale. Dta însă nu vei raspunde pînă când nu-ți voi dîce... Momentul decisiv se a-

propie . . . Âncă ești liber. Voesci să fii primit? Acum răspunde-mi!*

Dacă candidatul răspunde érá cu „da“, atunci maestrul ȳice : „Așá ȳi dupá mine urmátorul jurámént : (Frații ceialalți iau páláriile de pe cap.) „Eu N. N. jur la Dumneȳeu puternicul arhitect al tului lumilor, prin un jurámént adevérat și trused, cá nu voi descoperi nici odatá secretele francmasonilor, nici vr'unei femei, nici vr'unui bárbat și peste tot nimenui nimic din cele ce véd, aud și simțesc in venerabila adunare a francmasonilor, decât nu-l voi fi esaminat mai întâiu de ajuns cá este un adevérat frate? Eu promit, jur și me leg, cá despre aceste nimic nu voi lásá scris, táiat, gravat séu tipárit séu ori cum se va numi, nici pe hártie nici pe metal, in násip séu pámént, séu peste tot intr'un obiect ce póte să aibá impresiamea unei figuri séu litere, fie mobil séu imobil, solid séu fluid. Jur și me leg a remáné credincios logei acesteia și celoralțe. unde me voi aflá, a cercá binele lor, a le feri de pagubá și daune și unde voi simți așá ceva, voi descoperi imediat superiorilor mei; me voi aréta compátimitor cátrá toți ómenii, mai ales fața cu cei lipsiți, in deosebi însé me voi aréta plăcut și marinimos fața de frații mei. Dacă voi lucrá in contra acestor lucruri, atunci voesc să mi se taie gátul, să mi se smulgá din gát, să mi se strápongá inima, să mi se desfacá pán-tecele, să mi se scóta intestinele și cadavrul meu astfel ciuntit să se arunce in mare, acolo unde flucsul și reflucsul trece peste el de doue ori in 24 ore, remáși-ȳele sângelui meu să se arȳá și cenușa să fie imprúsciatá in aerul liber, ca să nu mai remáná nici o memorie dupá mine, nu numai intre francmasoni, dar nici pe suprafáta întregului glob terestru. Așá să-mi ajute Dumneȳeu și sánta sa evanghelie!“

Dupá depunerea juráméntului, maestrul lovesce in cet cu ciocanul de trei ori capul circinului, al cărui vérf este așédat pe péptul candidatului și ȳice :

— Așá te primesc ca francmason in numele superiorilor mei și al logei (prima loviturá) in numele superiorilor mei logelor unite prin numerul sánt, și in numele superiorilor mei logelor unite prin numerul sánt.

Dupá aceste vorbe maestrul ȳice :

— Considerá cá a fost ímpera dtale voimța :

Dupá o micá pausá, maestrul apucá brațul stâng al candidatului ingenunchiat, il ridicá și ȳice :

— Ridicá-te, sorții sânt aruncați, eu nu garantez nimic.

Apoi tóte luminárilé se sting fárá șgomot și se aprinde lampa ce se aflá pe méșa ímplutá cu spirt și vin.

Atunci maestrul ȳice :

— Amicul meu ! Dta ai fácut un jurámént greu, póte te va duré cá ȳi s'a pus in vedere pedépsá pentru casul când ai cálcá juráméntul !

„Dará -- (cu voce asprá).

„Privesce-ne pentru prima-datá !“

La cuvéntul „dará“ úșierul al doile desface repede legátura de pe ochii candidatului și candidatul vede logea cea slab luminatá, toți frații sei in ȳiurul dénsului, cu vértul sabiilor índreptate spre dénsul.

Atunci maestrul ȳice :

— Dta veȳi tóte armele nóstre întórse cátrá dta. Dacă dta vei cálcá odatá juráméntul, atunci fie-care din venerabilii frați nu se va linisci, până când nu va resbuná o faptá așá de mișeléscá, cu sángele dtale !

Apoi i se légá candidatului de nou ochii și 'n cea mai mare linisce logea se luminézá de nou și maestrul i ȳice :

— Pe cât de ínfiorátóre este resbunarea pentru criminal, așá de ímbucurátóre este lumina ce o vei vedé acuma !

Apoi i se dá candidatului o luminare in máná.

In momentul când i se ia de nou legátura de pe ochi, doi frați de doue párti suflá asupra luminárilé ce le țin in máná, pulvis sulphuris lycopodii, prin doue tuburele de tinichea, așá ca in momentul când i se ia candidatului legátura, flacára să-i batá in ochi.

Toți frații apoi ridicáand vérful sabiilor in sus, strígá de odatá :

— Sic transit gloria mundi !

Apoi dupá mai multe formalitáti, ce se fac cu noul candidat, maestrul intréabá :

— Frate, prim úșier, ce timp este ?

Acesta raspunde :

— Venerabile maestru, este chiar la mieȳul noptii.

Cátrá al doile úșier :

— Frate al doile úșier, este timpul să inchidem logea ?

Dénsul raspunde :

— Da, este.

Maestrul : „Fiind cá este timpul, așá inchid logea, in numele superiorilor logelor unite prin numerul sánt, cu tóte onorurile adevératei masonerii“.

Lovesce apoi de trei ori cu ciocanul și ȳice :

— Frații mei, logea este închisá.

Nic. Densușian.

C â n d . . .

(Dupá Heine.)

Când se întâmplá vre odatá,

Doi iubiți de se despart,

Ei suspiná cu durere

Și vérs lacrimi nencetat.

La a nóstrá despártire,

Noi n'am pláns, nici suspinat;

Ínsé vai ! amar in urmá

Dupá ce ne-am depártat.

B. V. Gheorghian.

Papucii lui Abu-Karem.*

— *Basm turcesc.* —

In Bagdat trăia odatá un negustor gróznic de săgárcit. Il chemá Abu-Karem. De și erá putred de bogat, însé erá ímbrácat numai cu zdrențe, pe cap avea un turban de pánzá grósá și care nu se mai putea cunósce ce fața avusese altá datá. Ce erá însé mai ciudat, erau papucii : erau numai petic peste petic, cu haina unui cerșetor, și tálpile erau ghintuite cu niște cuie cu cápáțina cât pumnul de mari. De ȳece ani cárpacii cei mai cu rábdare din oraș nu fácușe altceva decât cususe peticele și erau papucii așá de grei, in cât ori când vrea cineva să ȳicá cá cutare lucru e pré greu, apoi ȳicea cá „este greu ca papucii lui Abu-Karem“.

Intr'o diminéță, calicul nostru se duse in piátá și cumpérá pe nimic mai multá sticlárie scumpá. Peste câteva ȳile aflá, cá un negustor care vindea numai miróse, erá tare strimtorat și cá vré să se desfacá de apa de trandafir ce avea. Abu-Karem cáutá să se foloséscá de strimtorarea bietului negustor și-i cumpérá marfa cu

* Estras din „Contes populaires de tous les pays, recueil- lis, par Xavier Marmier“

jumătate preț cât făcea ea. Negustorii din spre sorerăsare au obiceiul ca să-și poftescă prietini la un chiefori de câte ori fac vre-o treabă bună. Abu-Karem se bucură într'ensul că le luase toate așa de ieftin, dar ca

abia calcă de grei ce erau papucii, i dice că n'ar strică să-și cumpere alții.

„M'am gândit și eu să-mi cumpăr alți papuci, — răspunse Abu-Karem. Dar nici papucii eștia nu sânt

Șerpe în erbă.

să cinstescă pe prietini, să bea adămașul cum se dice, de unde una ca asta? Inse se hotări să se scalde și densusul. Eră multă vreme de când nu se dusese la baie, pentru că trebuia să dea bani. În drumul lui cătră baie se întâlni cu un prietin, care vedându-l că

tocmai de lăpădat și me pot sluji încă multă vreme*.

După ce ești din baie, se imbracă cu zdrențele, își puse turbanul și când fu să-și ia papucii nu mai găsi papucii lui inpetecați și cu cuie, ci o păreche de papuci noi de tot și frumoși. Creșu că pôte erau un-dar

din partea prietinelui cu care se 'ntâlnise de dimineță, i puse în picioare și se întorse acasă încântat că are papuci noi.

Din nenorocire, papucii cei noi erau ai cadiului din Bagdat, care venise și dânsul tot la baia aia cam odată cu calicul.

Ce să ve mai spun mânia cadiului, când i spusera robii că papucii lui au perit și că au găsit numai pe ai lui Abu-Karem! Cadiul dete numai decât porunceă să prință pe Abu-Karem și să-l aducă în fața lui. Se sili el, Abu-Karem, să se apere că nu i-a furat papucii, dar cine să-l credă? Fu aruncat în pușcărie și nu scăpă decât după ce plăti o amendă destul de mare, cu care sgârcitul nostru și-ar fi cumpărat o mulțime de lucruri.

Se întorce acasă, apucă turbat de mânie papucii, din a căror pricină i se trag atâtea nenorociri, și, ca să nu-i mai vedă, i zvirlă în Tigrul care curge pe supt ferestrele lui. Peste câteva zile niște pescari trag din apă o plasă grea de tot; se bucură bietii oameni că au prins negreșit un pește mare; când colo, ce să vedă? când scot plasa, în loc de pește, erau papucii lui Abu-Karem cari au rupt cu cuiele lor mai mulți ochi dela plasă. Smulg papucii și-i asvêrlă în gémurile lui Abu-Karem: papucii asvêrliti fiind cu putere, cad în odaia lui, și sparg toate sticlele cu apa de trandafir și totă sticlăria scumpă, după care dânsul ar fi câștigat parale multe.

„Ah! afurisiți papuci! de acum în colo n'aveți să-mi mai faceți nici un rău!” — dice dânsul când vede câtă pagubă i-au făcut. Ia pe urmă o sapă, se duce în grădină, sapă o grôpă mare și-ș ingrôpă papucii. Inse l'a vèdut un vecin care are piță pe dânsul. Vecinul se duce și spune cadiului că Abu-Karem a găsit o comoră în grădină. Nu-i trebuiă mai mult ca să ațite pofta de bani a cadiului. Numai decât pune și-l arestéză. Bietu Abu-Karem spune că nu e adevêrat ce a spus vecinul lui, ci că a săpat numai ca să-și ingrôpe papucii cari i-au pricinuit atâtea pagube, și ca dovêdă pune să sape și să scôfă papucii. Dar cine să-l credă? Cadiul îl pune să plătescă o amendă nespus de mare.

Abu-Karem ese dela cadiu cu papucii în mână.

„Nu, nu vreau să mai pun mâna pe voi, nu vreau să ve mai vèd”, — dice bietul sgârcit desnădăjduit.

Și-i aruncă într'un canal pe unde vine apa, și care canal este aprôpe de palatul cadiului. Din nenorocire papucii cad într'o țevă care eră astupată mai dinainte și opresc cu desêvêșire să mai trecă apa. Atunci totă lumea incepe să țipe că n'are apă. Inginerii fură chie-mați în pripă să vedă, din ce pricină nu mai vine apa; ei sapă și dau peste papucii lui Abu-Karem. Inginerii nu vor să spuie, că din prostia lor nu curgea apa pentru că nu făcuse canalul bine, ci că din pricina papucilor. „Negreșit că Abu-Karem a vrut să-și resbune pe guvernator, și de aceea a aruncat papucii în canal”, dic dênșii.

Abu-Karem fu ér arestat și ér osândit să plătescă o amendă mare. Inse i se dau papucii înapoi.

„Ce să fac? se gândesce bietul om. I-am aruncat în apă, i-am ingropat în pământ, și tot de gèba a fost. Ori cum am făcut, tot rău mi-a esit. N'am ce face alt decât să-i arunc în foc. Dar să-i pun mai întei să se usuce că sânt îngâlați de apă și de noroi”

l pune biet pe invêlitoarea casei să se usuce. Dar nenorocirile lui nu s'au sfîrșit încă. O pisică care se jucă pe invêlitoarea casei d'alături, sare pe casa lui Abu-Karem, incepe să se jôce cu papucii, têrascce pe unul până în margine și-l scapă. Papucul cădend lovi pe o femeie, care trecea cu copilașul în brațe, drept în cap. Bărbatul femeii se jeluesce la cadiu și Abu-Karem este ér arestat și osândit și mai greu până acura, pentru că

eră să omoră pe o mumă cu copilul ei din nebăgarea lui de semă.

Abu-Karem ascultă cum este osândit și dice cadiului: „Luminate cadiu, me supun cu umiliță hotărîrii tale. Am să plătesc bucuros amenda și-mi voi luă și osênda. Dar te rog să me scapi de afurisiții mei de papuci, pentru că din pricina lor sânt închis în pușcărie, umilit, sârăcit, și chiar amenințat să-mi pierd și capul. Cine scie ce belele o să-mi mai aducă?”

Cadiul primi bucuros rugăciunea lui și opri papucii la judecătorie. Apoi dice lui Abu-Karem că adevêrata economie stă nu în a grămădi neconținut la bani, ci a cheltui cuviincios.

I. S. Spartali.

La cestiunea cholerei.

În legătură cu cele împărțite în nr. trecut, aflăm cu cale să traducem aici ordinele ministeriali referitoare la epidemie. Cel edat în 25 luna trecută de cătră ministeriul de interne se provôcă la cel edat în 6 iulie 1883, care va urmă mai jos; ér cel din 30 iunie a. c., edat prin ministeriul de comerț dispune, ca pentru împedecarea importării cholerei, din numita și înainte până la altă dispoziție, este interdișă aducerea și transportarea din Francia, Algir și Tunis a rizelor, a strêngurilor vechi, a hainelor de pat întrebuintate, a albiturilor și vestmintelor purtate, încât aceste forméză articli de comerț.

Ordinul din anul trecut conține următoarele puncte:

1) Trebuie grigit în deosebi ca stradele și casele să fie curate; de aceea — mai cu samă în orașe mari, să se ia mészuri pentru ca birjarii și căraușii să fie constrinși sub pedepsă aspră a curăți cel puțin în tota sêra locurile unde stau, ca așa infectarea aerului să se delătoreze.

Pentru curățirea și ventilarea folositoare a locuințelor este a se dispune, ca în orașe cu poporațiune mare, mai cu samă în stradele mai înguste, porțile să fie deschise până la pârête.

2) Poliția de têrg are de a se pune în acțiune: vinderea pômelor necópte, a peșcilor stricați, a carnei stătute și a altor alimente nesănêtoșe sânt de a se împedecă.

3) Mai cu samă în acele locuri publice, unde se află mulți indiviți, în deosebi călêtori, precum în hotele, restaurațiuni, birturi, teatre, la gare, stațiuni de căi terate și vapore sânt încă de acum dîlnice a se desinfectă în destul grópele de mistuire și canalele; despre îndeplinirea punctuală a acestei dispozițiuni importante, guvernul ordônă să i se dea informațiuni, observând că pentru curățirea și desinfectarea căilor ferate și a vapórelor, a garelor și a stațiunilor s'a făcut și dispozițiuni separate cătră direcțiunile respective.

4) De și nici cea mai mică urmă de bôlă nu s'a ivit în nici un loc al țerii, totuși autoritățile să aibă grije ca la cas decă bôla s'ar ivi: bolnavul să-și afle din bun timp adapostul necesar și ingrigirea medicală fără tulburare mare și fără ca publicul să fie spăriat; spre acest scop se cere dar, ca încă de acum să se facă pregătirile necesare séu cel puțin de acum să se otărăscă, ca la cas de trebuință să nu obvie disordine și lipsuri; în fine

5) Erumperea bólei, ba chiar și ivirea casului singuratec, decă s'a constatat oficios, îndată trebuie înscințat la ministeriu.

Despre acestea se incunoscintéză autoritățile publice, cu îndrumarea că dispozițiile înșirate sânt de a se eșecută cu cea mai mare rigóre și strictetă. În cas de

trebuință sînt de a se compune comitete de epidemie, a căror atențiune să se estindă încă asupra următoarelor :

a) Să facă atentă populațiunea ca să se păzescă de receli, de transudări, de călcarea regulilor dietetice și de a bé apă necurată, la ivirea primă a bólei să se supue curei medicali și să se ferescă de așa numite medicamente secrete (arcale) ;

b) acei bolnavi, acărora condițiuni nu-i iertă a câștigă cele necesare pentru vindecare, să se transporteze în case de vindecare, dar în spitale să nu se mestece cu ceilalți bolnavi, ci să stea separați, decă se póte în edificiu separat séu cel puțin în chilie separată.

c) spre a se puté transportá îndată cadavrele din casele, în cari până la îngropăciune nu pot remăné din considerări medico-polițiali : la capétul orașului séu al comunelor trebuie să se construescă camere de cadavre ; în fine

d) orașele séu comunele mai mari sînt de a se împărți amésurat cerințelor în cercuri de epidemie, în cari esecutarea punctuală a dispozițiunilor să se controleze prin comisari polițiali séu prin comisiunile de epidemie.

Autoritățile au îndatorirea d'a raportá ministrului despre esecutarea acestui ordin.

Noi din inimă dorim ca să nu devenim în neplăcuta pozițiune ca țera noastră să aibă trebuință de aceste dispozițiuni !

Dr. George Crainicean.

Doine poporare.

— *Lin părțile Ardealului.* —

I.

Frîșule cu apă rece,
Mi-ar plăcé cu tine-a trece,
Printre văi, printre coline,
Ca să nu me scie nime!

II.

Câte flori pe vale 'n sus,
Tóte cu badea le-am pus ;
Câte-am pus până la prând,
Tóte tóte ni s'au prins ;
Câte-am pus până la cină,
Au secat din rădăcină.

III.

Du-te dor în țeri pustii,
La mine să nu mai vii ;
Du-te dor cu stelele,
Nu-mi amări țilele !

IV.

Pentru ochii tei, mândruță,
Șeđui doi ani în temniță ;
Pentru ochi ca murile
Cungiurai pădurile ;
Pentru ochi ca mura negră,
Încungiurai lumea 'ntrégă.

Marióra Cornea.

Idei și principii economice.

Fîind că puterea de a cumpără marfa altuia, e condiționată de puterea de a puté vinde pe a sa, și

de óră ce în o țéră agricolă — cea mai mare parte a populațiunii produce și vinde aprópe aceeași marfă : urméză de sine, că prin concurență omorítóre prețul aceleiași marfe scade la un minimum ce nu mai satisfac ostelele puse, și care slăbesce puterea de a cumpără. Imputinarea populațiunii prin emigrare, bóle, mortalitale, e urmarea acestei stări abnormale.

Emigrațiunea se numesce nenaturală, când populațiunea unei țeri fuge dela vétră sa pentru lipsa de câștig. Imputinarea populațiunii duce la decadință, la pierderea libertății, la sclăvie și barbarism.

Păméntul e o mașină mare, dată omului pentru a o întocmi spre scopul séu. Cu cât o întocmesce mai bine, cu atât îl nutresce mai bine, pentru că ori ce paș făcut în acésta privință, pregătesce alt pas mai producător, care cere mai puțină muncă și i promite un beneficiu mai bogat.

Lucrurile cari servesc pentru trebuințele de viață, nu sînt avuție pentru acela, care nu scie a se folosi de ele.

Cel dintéia pas pentru câștigarea de avuție, e totdeuna cel mai costisator și mai puțin productiv.

Avuția crește în măsura în care scade puterea comerciantului, adecă crește în relațiunea în care se va puté apropiá producătorul de consumator, fără intermediari, care trăsesc din sudórea améndurilor și scumpește marfa prin speșele de transport și câștigul lui pentru mijlocire.

Progresul dară nu stă în urcarea valorilor, ci în micșorarea lor, prin imputinarea speșelor de reproducțiune.

Cea mai decizătoare dovédă pentru creșterea avuției în o țéră e posibilă mică dobândă usurá, după capitale. În Anglia și Franca e $2\frac{1}{2}$ — $3\frac{1}{2}$, la noi 8—12% și mai mare.

Dobânda — usura — după capitale este un fel de nivel sub care incetéză ori ce muncă, ori ce agricultură, manufactură, cu un cuvént ori ce comunicare.

Dobânda e dară adevératul barometru care arată starea de progres și de cultură la ori ce popor.

Nu póte fi vorbă de nici un progres economic acolo unde lipsesce varietatea ocupațiunilor ; agronomul cu agronomul nu are nimic de combinat între sine, agronomul are trebuință de fabricant, de meseriaș, érá aceștia de agronom, și cu cât va fi mai repede comunicarea — schimbul — cu atât va crește mai tare avuția, prin urmare, cu atât va fi mai mare tendința pentru înmulțirea capitalelor.

Acésta stare de lucruri se póte creá însé numai prin o industrie națională.

Rebelul și comerciantul duc la centralizare, în dau-na și spre nimicirea centrelor locale, érá urmarea naturală e slăbirea puterii individuale a fie-cărui membru din societate, domnirea soldatului și a comerciantului asupra întregii societăți, acésta devine un instrument, un sclav.

Un arbore va fi cu atât mai tare, cu cât rădăcinile lui vor intrá mai adânc în pămént ; érá acésta nu se póte altfel decăt decă arborele se va bucurá de elementele neapárate trebuincioșe pentru viața lui : aer și lumină deplină.

Cu cât se va desvóltá mai mult puterea individuală a fie-cărui membru al societății, ceea ce nu se póte altfel decăt prin aerul și lumina adevératei libertăți : cu atât va prinde fie-care în parte și societatea în genere, rădăcini mai adânci, cu atât se vor întemeia mai multe centre locale, prin urmare cu atât se va desvóltá mai mult puterea asociativă și în aceeași măsură va crește bunăstarea fie-cărui.

SALON.

Societatea pentru fond de teatru român.

Programa

Adunării generale a Societății pentru fond de teatru român, ce se va ține în 16/28 și 17/29 august 1884 în A.R.A.D.

I.

In 16/28 august.

1. Președintele va deschide adunarea generală la 10 ore ant. amăzi.
2. Se alege doi notari pentru ședințele adunării.
3. Secretariul Societății va citi raportul comitetului Societății asupra lucrării sale, începute dela adunarea generală din urmă.
4. Se alege o comisiune de cinci membri pentru propuneri, și raportul comitetului i se predă spre examinare.
5. Cassariul Societății va citi raportul despre starea casei, cu sporiul dela ultima adunare în cōce, și peste tot despre averea ei.
6. Se va alege o comisiune de 5 membri pentru examinarea raportului cassariului.
7. Se va alege o comisiune de 5 membri, care în înțelesul §-lui 4 din statutele Societății, va câștiga membri fondatori, ordinari și ajutatori pentru Societate.
8. Se vor citi discursuri corespunzătoare scopului Societății, séu de altă materie literară, ce sînt de a se insinua vice-președintelui Iosif Vulcan înainte de adunare.
9. Președintele închide ședința.

II.

In 17/29 august.

1. Președintele deschide ședința, și protocolul ședinței de ieri se va citi și autentică.
 2. Raportul comisiunii pentru câștigarea membrilor noi.
 3. Raportul comisiunii asupra socoților cassariului.
 4. Raportul comisiunii asupra raportului comitetului Societății, și insinuarea altor propuneri în interesul fondului.
 5. Se va decide locul și ziua adunării generale pentru anul 1885.
 6. Se va alege o comisiune de trei membri pentru autenticarea protocolului din ședința a doua.
 7. Președintele va închide adunarea.
- Din ședința comitetului Societății, ținută în Buda-
pesta în 5 iuliu 1884.

Dr. At. Marienescu
secretariu.

Iosif Hosszu
președinte.

Cronică bucureșcenă.

— 1/13 iulie 1884.

(Monotonie și concurență artistică. — „Coloseul Opler“ — Locuri de petrecere. — Belșug de gazete. — Din lumea nouă. — Privighetorea Olteniei. — O împărțire de premii. — Eleve și artiști.)

După monotonia timpului urit, monotonia timpului frumos! Abia îndelungile ploii, ce-ajunseser să ne sperie și mai mult decât seceta ce le pre-

cedase, ne-au slăbit un moment din dragoste, și zăpușela caldelor zile, când și venturile încetară d'a ne orbi, — veni să împletescă înainte lanțul uritului. Apröpe doue săptămâni de neîntrerupte ploii făcuse pe grădinari să-și blasteme sörta și pe actori, meseria; căci în sale erä peste putință să ne îngrămădim în plin ciresar, ca și în grădini în plină dușe cirescă. Când în sfirșit vremea se îmbună, așezele ne-anunțară unele că „Cea mai frumoasă grădină din București, situată în strada Academiei“, își va urma șirul reprezentațiilor sub direcția poporului Ionescu; altele că „Cea mai frumoasă grădină din strada Academiei“ — deci și decât cea de 'ntem — se va deschide de cătră trupa artiștilor asociați. Doue grădini-teatru alături! Ve 'nchipuiți că mare trebuie să fie concurența! Astfel, la cea din urmă din aceste doue, se anunțase pentru duminică, 17 iunie, comedia în 5 acte: „Hai cu nunta!“ Aceeași piesă se anunță, pentru aceeași zi, și la cealaltă grădină, dar sub titlul: „Nunta la primărie“. Bietul Labiche! Cătă frământare spre a-i boțeză pe românesc vestita-i comedie: „Le chapeau de paille d'Italie!“ *

Ș-acēsta manie de rebotezare a pieselor n'a ramas neexploată și pentru a veni în ajutorul actualității. Astfel Ionescu — care-și știe bine meseria și-și cunoșce bine publicul — ne servi „Balul mortului“ comedie în 1 act a lui Urechia, sub titlul însemnat prin grăsimia caracterelor: Studenții, ér canțonetele „Sandu-Napola“ a lui Alecsandri și „Candidatul de deputat“, sub titlurile puse alături: Deputatul alb — Deputatul roșu, în vedere că la ordinea zilei avem mișcarea studenților și luptele celor doue opuse partide politice.

Cu totă atracția titlurilor însă, lumea totuși preferă petrecerii nevinovate ce procură un spectacol plăcut — fie și cu numele schimbat — a bate calea lungă ce duce la „Coloseul Opler“ unde zilnic se anunță „zilnic concert“, pentru ca să 'nghiță bēutura prōstă și scumpă chiar acolo unde-i obârșia berii atât de reputată, căci — drept resplată — ți se slujesc aci bere mai de rēnd ca ceea ce afli în oraș, chiar la cele mai din urmă hale, ș-adusă tot dela isvorul din strada Isvorului. Acest „Coloseu“ care nu-i decât o simplă zidire cu doue rēnduri proptită 'n cōsta d'asupra căreii se 'ntinde grădina, e durat chiar lângă „prima fabrică română de bere (?) mecanică cu abur“ — eticheta oficială — a lui Opler ajuns din berar milionar: probă de trecerea ce industria-i amară o are 'n țera dulce a Cotnarilor și a Drăgășanilor. În drepta intrării e o hală de bere în stilul pitoresc al evului mediu, cu bolți susținute de stâlpi, ferestre ogine cu sticle în culori, polițe încărcate cu vase d'ale timpului, lavițe și mese de lemn. O scară destul de obositore prin numărul treptelor, duce la rēndul al doilea unde se află o a doua sală — acēsta însă în stilul și cu ornamentarea modernă. Aripa stângă-i împărțită în cabinete particulare, unde „nu trebui să mănânci nici odată raci“ refrenul spiritualului Jacques Normand. D'aci, escalierul trece pe de 'nainte saiei de popice, așternută frumos cu asfalt, și urcă la terasa jumătate umbrită și acoperită foarte tot cu mese. Trei trepte mai sus, se întinde grădina semănată de chioschiuri. În cel mai mare, 'nalțat în mijloc, cântă musica militară care alderneză cu o „bandă națională“ — cum obicinuiesc a se păuni la noi taraturile de lăutari. Dând un ocol grădinei, destul de bogat iluminată, și venind apoi să ne spriginim de parapetul ce coroneză crescutul delului în partea-i din spre răsărit, ochiul, care se uimesc de 'nalțimea unde se află d'ar privi strada șerpuid la picioare, îmbrățișeză orașul ingradit de-o parte de delul Spirii, ce coborind

* „Pălăria de paie de Italia“.

la Mihai-Vodă se 'nalță spre Zlătari, ér de alta de délul Cotrocenilor, ce coborind la Malmezon se 'nalță spre gara Têrgoviști și Popa-Tatu. Fondul e ocupat de partea de mijloc a orașului a cărui numeroase indesate zidiri forméză ca un ocean de case și biserici.

Intr'un colț al grădinii se 'nalță o movilă uriașă din al cărei crescet privirea e încă și mai la largul ei. D'ací se domină spre apus, platoul Spirii: cósta seménată de vii arcuind pe lângă Asilul Elena Dómna și palatul Cotroceni, și, la pólele ei, valea Brâncovenesii.

Nóptea, tótă priveliscea e așa de frumósă, că trebui să renunț d'a o descrie, acésta cerénd o încordare de gândire pe care nu mi-o pot îngădui pentru o simplă cronică . . .

*

Cei cari se mulțămesc cu un aer mult mai puțin curat și o perspectivă mult mai restrînsă, se inghesuiesc în grădinile din centrul orașului. Lumea de bon-ton, la grădina-terasă a otelului Oteteleșan, spre-a ascultá orchestra lui Schipek; burghesimea în patratul închis de zidiri „Colaro“, pentru a auzi pe Kneisel care se încapăținează a imită intocmai pe bêtărânu Wiest în . . . asvêrlirea ochilor peste cap; obștea studenților și-a micilor slujbași la „Suvenir“ unde o musică de dorobanți și-o bandă de lăutari fac deliciose numeroșii vizitatori; ér republicanele cu tot ce-atrag după ele, la „Mihaiu-Bravul“, altă-dată „Grossen Fritz“, séu la „Purcel“ și la „Sălcean“.

Afară de-acestea mai sînt spre desfătarea naivilor scamatoriele lui Becker în sala și grădina „Orfeu“, ér spre mulțămirea iubitorilor de . . . musică ușoră, grădinele cafenelilor cîntânde: Eden, Cosman, Etablissementul (?) Lumea-nouă, și Stadt Pest, vestitul „Jacic“ de-odinioară unde odată găsiai tot Bucurescii, ér acum găsesci mai multe cîntărețe decât doritori să le asculte.

Notați bine că am lăsat, chiar aci unde ne'nvêrtim, multe grădini nepomenite, și anume lângă Cișmegiu: Stefan cel mare, ér în vecinatatea eroului, Chir „Lambru“; lângă Teatrul Național: Graeberts, unde beutorii susțin că se găsește bere bună și la „Costandin“ unde se mănâncă mititei . . . pré mititei, de și se plătesc destul de în mare; pe bulevard: mica grădină a marelui otel cu acest nume; pe calea Victoriei: a cofetăriei „Rădulescu“ și peronul Episcopiei unde se 'nghit cele mai multe porții de înghetată.

Dar cealalte hale de bere: Union, Regal, Imperial, Gambirinus, și cofetării: Fialcovschi, Capșa, Jorgu ș. a. cari își întind mesele d'alungul trotuarelor impedcând „circulația publică“ fără ca să li se 'ncheie vr'un „proces verbal de controvenție“ căci de! sînt „cetățeni onorabili și alegători cu afluenție“. Étă — fără să mai pomenesc pe „lenache“ și tóte birturile-cârciumi unde tot găsesci câte-o frântură de umbrar și-un rënd pe salcâmi tunși, sub cari să poți sôrbe, în plin aer, un mișmaș, étă decă nu cel mai complet, dar de sigur cel mai bogat pomelnic pe care citindu-l, ori-cine și-ar puté inchipui că Bucurescii e orașul grădinilor, berărieilor și cofetărieilor.

Cam așa ar fi decă din tóte aceste nu ne-ar lipsi tocmai cele de 'ntéiu, căci ceea ce va să dîcă grădină n'avem în oraș decăt „Cișmegiul“ a cărui linisce e turburată numai de amorezii cu gusturi fantastice și squarele Episcopia, St. George și Dna Bălașa, cel de 'ntéiu cercetat mai mult de cocote, al doilea mai mult de dădace și cel din urmă, cu tóte că cel mai frumos, încă în formațiune. Mai spre margini însé, afară de Opler, e, dincolo de gara Têrgoviști, grădina „Luther“ — nu ilustrul reformator, ci dibaciul berar; în partea opusă — spre gara Filaret — atâtea grădini cu firma „La adevêratul Leu și Cârnat“ că, Țeu! nu mai poți sci

care-i cea adevêrată; ér afară din oraș: Șoséua, locul de primblare în dori al ofiticoșilor, în amurg al aris-tocrațiilor, și în vecinătate-i: Avedic, Vila regală, Hê-rêstrêu ș. a. locuri consacrate cultului lui Bachus și-al Venerii bachante.

Și credeți că aceste sînt tóte? Dar nici inginerii primăriei — cu tóte c'au pe d. Ciocânaș* în cap și sînt dîlnic în ochi cu planul capitalei pe care-l vêd cât e de sucit — nu le pot sci, cu-atât mai puțin eu, care nu m'am invrednicit a vedé nici măcar o aliniere de uliță cum trebue făcută de ei?

*

Și cu atâtea locuri de . . . petrecere, totuși murim de urit, de și belșugul de ploi ne-a dăruit și ne dăruiesce dîlnic cu belșug de gazete politice mari și mici, românesci și franțuzesci, opoziționiste, radicale și guvernamentale, seriose și caraghiose ce mereu le

. . . veți că scóte
Mundru capu-afar'
Cum ciupercile ploate
Ies din . . . gar.

Căci, decă tóte își iau solemn angagiamentul d'a apêrá libertatea, dreptatea, egalitatea și nu mai sciute, sforăiturile or, în loc d'a ne face să petrecem, mai mult ne fac să murim de urit. Insêdar vîndătorii de gazete — singurul comerț ambulant neinterdis — asurdîndu-ne urechite ne-amenință cu „Trăsnetul“, „Trăsnetul și Fulgerul“, „Tunetul“ — în armonie cu vremea, nimeni nu se sinchisesc măcar de atâta grămădelă de . . . electricitate politică. „Baioneta“ nu ne 'mpunge de loc curiositatea, cum mici „Curierul județelor“ și „Opinia publică“ nu ne-o ațită. „Naționalul“ ca și „Opinea“, „Propășirea“ ca și „Țipătul țării“, nu ne sgândăcesc sentimentalismul. Și nici dăbul „Apanajului“, cum nici glasul „Cucului“ pasere sură — nu ne farmecă, ér truffandelele ca „Le Pays“ și „Desbaterile“, cari nu vor întârziă să éșă din tescuri, ne lasă reci și nepăsători.

Ce belșug, ce belșug! S'ar puté pré bine dîce că sîntem în țera cărciumelor și-a gazetelor. Avem berechet și de unele și de altele. Ba nu sînt atâți consumatori și cetitori: Étă ce face ca mulți cărciumari să dea faliment și multe gazete obștescu-le sfîrșit. Și totuși se strigă fără preceț, sus și tare, că guvernul omoră presa și comerțul . . .

*

Dar să lășăm miseriele vieții de astăzi a Bucurescilor, pentru ca să ne ducem un moment cu gândul cât de departe tocmai peste noue țeri și mări, dintr'o lume veche într'o lume nouă, dintr'un regat nou într'o republică veche, vom găsi ce să ne mișce, să ne entusiasmeze, să ne mulțămescă, mai mult decăt ar puté-o face întreg corul presei nóstre de tótă mâna. Să sburăm în America de miédăzi, să străbatem în republica Argentină, să ne oprim în Buenos-Ayres — metropola — și să pêtundem în teatrul „Colon“ unde compania lirică „Ferrari“ își inaugurează șirul reprezentațiilor cu pagina splendidă a lui Mayerbeer: Hughenoții. Sala geme de lume, ba pot susține, că nici odată n'a fost așa de indesată, spriginit nu numai pe mărturia confratelui dela cel mai bêtărân din țiarele argentine ce-am de 'nairate: „El Nacional“ (Anno XXXIII, Numero 11,333, Lunes 19 de Mayo de 1884) dar și pe a celor dela „El Diario“, „La Tribuna nacional“ și „La patria Argentina“, pe cari o gingașă artistă mi le-a pus la îndemână. Cortina actului II s'a ridicat, și étă apărënd pe mărêța scenă, în rolul Valentinei, o veche

* Așa numesc „nația“ pe inginerul Ciocaneli dela Primărie.

cunoscință, o prietină, o soră a noastră . . . privighetorea Olteniei: Elena Teodorini!

Ea corectă și elegantă în ținuta-i firăscă, vocea-i de un registru intins, de un timbru armonios, electriză vasta sală. Mulțimea răpită nu știe ce s'admire mai mult în artista română, căci totul în ea formeză deservșitul, și totă admirația se concentrează într'acesta unanimă exclamare: Teodorina a întrecut pe Borghi-Mamo! Cântăreță vestită care a făcut delicia argentinilor. „Hay quienes opinan que ella es superior a la Borghi“ dice „El Diario“; er „La Tribuna nacional“: „ . . . diriamos que nos ha parecido superior a la Borghi-Mamo, y tal ha sido el juicio de la generalidad del publico“. Dar când, în duetul din actul IV, publicul putu să-i prețuiască deservșitul superioritatea, admirația de schimbă în fanatism, și la sfârșitul actului, ea fu rechemată de cinci ori pe scenă, împreună cu tenorul Temaguo, în mijlocul aplauselor frenetice și aclamațiunilor entusiaste.

*

Cele de 'nteu trei dintre pomenitele diare, consacra acestei reprezentațiuni, chiar pe prima pagină, colone întregi și lungi articole în cari cu nedescrisă plăcere cetim numele Teodorini impletit în numeroase meritate laude. Cei dela „Românul“ mi-au luat 'nainte publicând după capitolul „La Theodorini“ din „El Nacional“, un resumat pe care „Tribuna“ s'a grăbit a-l reproduce. Ca să spun dar ce-va mai mult, ar trebui să dau traducerea completă atât a acestei pagine, cât și-a apreițiilor din celelalte diare ce avem. Colónele „Familiei“ însă fiind departe d'a fi de mărimea năprasnicelor foi americane, me voi mulțami să reproduc notița din „La patria argentina“, fiind singură cea mai scurtă. Pitorescul limbei în care e scrisă, dulceta-i meridională, deapropo-ea înrudire cu celelalte limbi romanice, me hotăresce să-i păstrez graiul original sigur că nu pôte fi român care să nu-l înțelegă și cetitor care să nu-mi fie mulțămitor pentru acest specimen dintr'un graiu care pe cel-alt emisfer amintesc e'a fost odaiă un nēm puternic a cărui respirare de limbă și de sânge a cuprins întreg pământul. Inima noastră simte o plăcere nespūsă — amestecată cu mândrie — la incredințarea că și pe cealalta parte a pământului de-am rătăci, tot vom găsi vîstare din aceeași mărță tulpină din care ne tragem și noi, frați d'o limbă și d'un sânge cu cari, fără de talmaci, ușor putem-ne 'ntelege.

Etă ce găsim în cazul rubricii „Noticias“ din diarul numit: (An. V, Num. 4861, Domingo, 18 de Mayo.)

Ovacion en Colon. El en debuto de la compania Ferrari que tuvo lugar anoche, la senorita Teodorini y el tenor señor Tamagno fueron objeto de una estruendosa ovacion de parte del publico.

La concurrencia era imponderable y la ópera obtuvo en conjunto una correcta ejecucion.

La Teodorini siente el drama lirico y dificil es optar entre la belleza de la dama y entre la alta expresion de la artista.

La armonia de sus formas y la melodia de su voz hacen un todo perfecto; algo como un sér ideal que allá entre ensuenos se transparenta.

Algo como el sonido y el eco, como el foco y la luz, como el amor y la esperanza; como la humana vida y la inmortalidad.

*

Să-i trimitem și noi, din țera-i depărtată, căldurosele noastre salutări.

*

Să trecem acum dela scena cea vastă a teatrului Colon, la scena cea mică a Institutului de fete „Bolin-

tineanu“ situat la doi pași de bariera Călii Victoria, pe șoseua Jianu. În sêra de 24 iunie a avut loc aci distribuirea premiilor, solemnitate cării i-a precedat mai mult producțiuni musicale și declamatorii. Programul distribuit celor cari se grăbiseră a răspunde, în destul de mare număr, invitațiunii ce li se adresase, eră indetul de bogat. Serbarea s'a deschis printr'un imn de Flechtenmacher — poporarul compositor — cântat de evelele institutului sub conducerea maestrului Vasilescu, baritonul atât de cunoscut Bucurescenilor iubitori de musică. Apoi încântătorea dră Didina Chirculescu — mai încântătorea încă în costumu-i de gin-gașe țerancă — apărū. Dra, în fața bustului poetului Bolintinean, lucrat de Georgescu și despre care am vorbit într'una din cronicile-mi anterioare — cu prilegiul reprezentațiunii dată la Teatrul Național pentru turnarea-i în bronz — recită versurile „Adio la Bolintinean“ cu atâta sentiment, că entusiasmă întreg auditorul care-i sorbia cuvintele ce le roștia tremurând de emoțiune. Focul ce d-ei pusesese în recitare — simțiment firesc de vom ține sēmă că legături de rudenie o legă de memoria poetului — ne-arță versurile așa de frumoșe, că nu me putui oprī d'a i le cere spre a le împărtăși cetitorilor mei, cerere ce mi se implini cu multă bunăvoință. Dar durere! — cum exclamă prietenu-mi redactor când cronicile-mi i sosese prē târziu. Bucata nu cuprinde mai puțin de 90 de versuri alexandrine și încă nu e totă! Etă ceea ce me 'mpedecă de a-o viri în cronică-mi de astăzi. Destul să spun că sūnt ale dlui Sion, cărui i le-a inspirat o vizită ce făcuse bardului iubit, pe când acesta se allă în agoniă la ospiciul dela Pantelimon.

Dra Șerbănescu ne-a cântat înteu duiosa melodie: „Bălcescu murind“, apoi: „Steluța“, destăinuindu-ne în amândouă că are o voce frumoșă, dar viersul dulce ca șoptirea unui periu în erbă al drei Protopoescu ne-a fărmeccat așa de mult cu romanța „Coralia“ că, setoși d'a o mai audī, a trebuit să cedez aplauselor stăruitoare ce-o rechemau neconștient și să-și repetescă aria.

Dra Mavrodin, care s'a produs înteu la pian, executând cu multă ușurință un rondou de Weber, ne-a declamat poesia lui Alecsandrescu: „Ucigașul fără voie“, Dsa are multă aplecare spre acesta artă și încă spre alta mai frumoșă, mai mărță, poesia. Sūnt doi ani deja de când d-ei a format din primele-i încercări un mănuchiū modest de „Căț-va boboci“ despre care nu vom lipsi să vorbim cu alt prilej.

De ordinar tinerile copile, cari numai la asemenea ocațiuni au prilegiul d'a se arță inaintea unui public numeros, pierd mult din valoarea lor reală prin emoțiunea cării naturalmente trebuie să fie pradă; d'aceea și publicul inteligent știe să prețuiască indoit ceea ce i se infățșeză. Ne-a fost nefolositor însă a usă d'acesta indulgență față cu dra Matilda Panu, fiica simpaticului director al gimnasiului Cantemir. Siguranța cu care d-ei ni s'a infățșat, ușurința cu care și-a roștit versurile, justetea cu care și-a sublimat intențiunile, ne-au făcut să remănem uimiți. Credeam a nu mai avē d'a face cu o elevă, ci cu o artistă. Ba pot dice, că d-ei a făcut și mai mult decât aceasta, căci, fără nici un ajutor alt decât al frumoșei sale memorii, ne-a recit cele câteva sute de versuri ale lui Lamartine: Or cătră Dșeu și Dșeu cătră om, cu totă domerirea. Astfel, singura resplată ce-i puteam da: aplausele, i-au fost cu imbelșugare și cu totă inima hărăzite.

După concertul de Mendelsohn, executat la pian de d-ra Calotescu într'un chip strălucit, s'a jucat opereta italiană: La festa della nonna (Diua bunichii) în care dra Panu a interpretat rolul bunichii cu totă serioșitate plină de bunomie ce-i impunea vârsta — nu a dsale, ci a rolului; dra Mavrodin, servitorea Col-

ne-a desfășurat totă aplecarea curioasă a subretelor — arătându-ne că are în d-ei — stofa unei bune artiste de role ușore, ér drele H. și V. Niculcea, Șerbănescu, Teodoru și Teofanidi, au jucat cu destul spirit pe cele cinci nepoțele.

Piesa sfârșită într'o salvă de aplause, după ce tinerul profesor Lupu Antonescu, într'o scurtă alocuțiune improvisată, vorbi în numele direcțiunii despre progresele realizate de instituțiune și îmbunătățirile ce încă i se va aduce pe viitor sub tóte raporturile ce un așa institut trebuie să 'mbrățiseze — se începù distribuirea premiilor: o nesfârșită defilare de chipuri drăgalașe de gingașe copile dela vârsta cea mai crudă, tóte în pitorescul port național, venind să-și primescă respłata, consăntirea publică a silințelor de peste an. „Le départ pour les vacances” un cor admirabil, cântat de eleve, încheiă solemnitatea, ér lăutarii, după imnul de încoronare al premiantelor, își instrunară córdele pe valsul: Valurile Dunării. Și petrecerea urmă cu cea mai mare însuflețire.

Profitând de un întredanț, me furisai spre a vizita esposiția de lucru. Cu greu ar fi putut crede cineva că niște tinere mâni de copilețe să fi sevêrșit acele minuni de măestrie ce se infățise ochilor: mobilere complete brodate cu multă atențiune de drele Rusu, covóre, tót felii de lucrări de artă, panere cu flori, tablouri, și mai admirat decât tóte, un incântător costum țerănesc lucrat cu mult gust de dra Tretinescu. Încredințarea ce ori cine o căpêta eșind d'aci, e că în institutul Bolintinean, lucrul de mână ocupă cu tótă onóra local ce i se cuvine.

La ora 2 după miezul nopții, când petrecerea încă eră în puterea ei, luându-mi diua bună — căci eră aproape de diua — dela dna directóre, născută Bolintinean, astăzi dna Angelescu, a cării desevêrșită amabilitate se întrecea în a mulțami pe toți, am plecat — nu ca tinerele eleve pentru vacanții, ci ducend cu mine — în locul bucuriei lor de-a plecă acasă — impresiunea cea mai dulce și dorul de-a mai reveni.

A. C. Șor.

Șerpe în érbă.

— Veđi ilustrațiunea de pe pagina 333. —

La umbra unei păduri tufóse trei copilași se jócă vesel.

Ei își adună flori de câmp, impletesc cununi, cei mai mărișori povestesc povești despre diine și cel mai mic ascultă cu atențiune încordată. El pare că vede diina, care se ridică din lac întindendu-i mâna frumósă.

Apa se cobóră și ei în përiu și ridend cu ton drăgalaș se stropesc unii pe alții cu valurile recoroșe ale aueluna.

Ei sânt atât de frumoși, încât par a fi niște fețișameși în povestile poporului.

De odată unal scóte un țipet și arêta c'un deget scóre mal.

În Toți trei sar iute afară din apă, își imbracă cu grabă hainele și vreu să fugă; dar nu sânt în stare să-și puterea le-a dispărut din picioóre, într'atâta s'au sriat.

Se retrag într'o grupă, și cu priviri ficse se uită la șerpele, care din întemplantare a eșit din érbă, înaintat încet spre përiu.

N'a fost însé o viperă, ci un nevinovat șerpe de apă care innotă spre țérmul celalalt al përiului.

Trădăria copilașilor și deserațiunea lor mută este în-

fătoșată cu perfecțiune artistică în ilustrațiunea din nr. presinte.

I. H.

Ce e nou?

Avis! În momentul d'a pune sub tipar această parte a foii nóstre, primim informațiunea, că adunarea din Arad a Societății pentru fond de teatru român nu se va puté ține la terminul anunțiat mai sus, căci pe atunci Maj. Sa va fi la Arad, deci se va ficsă un termin nou.

*

Sciri personale. Dl V. Alecsandri dimpreună cu dna soție petrece la băile dela Mehadia, impededat de choleră a merge în Franța. — Dra Agata Bărsescu, deplin vindecată, a părăsit deja băile dela Mehadia, unde colaboratorul nostru dl dr. G. Vuia i-a fost medicul. — Br. de Schönfeld, comandantul militar al Transilvaniei, acompaniat de generalul Fischer și de mai mulți oficeri superiori, precum cetim în „Gaz. Tr.”, a făcut în sêptemăna trecută vizită regelui Carol, spre a-l invită la manevrele cele mari ale trupelor austro-ungare în véra această. — Dniú Pencovici și Budiștean, generali în armata română, petrec de câteva diile la Sibiu, unde furé trimiși d'a represintă România în comisiunea pentru regularea hotarelor; într'una din diile musica militară a cântat pe promenadă în onóra generalilor români. — Dl Iosif Bota, diurnist la judecătoria cercuală din Beregszász, a fost numit cancelist la judecătoria cercuală din Casoni.

Înaintări canonice. La capitulul din Oradea-mare au fost înaintați: Rds. D. Paul Vela pân'acuma canonic custode la stalul de canonic-cantor, Rds. D. dr. Augustin Lauran pân'acum canonic școlar la stalul de canonic-custode, Rds. D. Artemiu Sarkadi pân'acum canonic-cancelar la stalul de canonic școlar. Un stal canonical e vacant.

Sciri din România. Regele și regina României vor merge în tótna viitóre la Sigmaringen, unde se va serbă cununia de aur a principelui Anton Hohenzollern, părintele regelui. — Dl B. P. Hașdeu a ținut în sêptemăna trecută un discurs la împărțirea premiilor între școlarii din școlele secundare și primare dela Bucuresci; i-a respuns ministrul instrucțiunii publice. — Dl I. Manliu, profesor în Bucuresci, a obținut medalia Bene-Merenti cl. I pentru publicațiunile sale didactice. — Dl Nicolae Xenopol, publicist, s'a numit director al bibliotecii centrale din Bucuresci. — Demir Sion, fiul poetului George Sion, elev al școlei de poduri și șosele din Paris, a încetat din viêtă la Bucuresci, sêptemăna trecută, în etate de 23 ani. — Dniú Mocean și Velescu au plecat din Bucuresci împreună cu șese școlari ai lor la Berlin, să se unescă cu Petrescu gimnasticul român, ce petrece acolo. Impreună vor trece prin Paris, unde se vor opri câtăva vreme; apoi se vor scobóri peste Pirenei la Madrid, să arete și fraților spanioli frumoșele nóstre jocuri. — La Asilul Elena Dómna din Bucuresci împărțirea premiilor s'a făcut la 28 iunie (10 iulie); tot atunci a fost și esposițiunea de desemn. caete și lucru de mână. — Hymen. Dl dr. Gr. Rómnicean s'a căsătorit cu dșóra Zoe Porumbar; dl G. C. Robescu cu dșóra Ecaterina C. Butculescu. — Academia Română nu este de părerea ca congresul internațional de antropologie și archeologie preistorică să se țină în anul viitor la Bucuresci; se crede dar că ideia va fi cu totul părăsită. — Regele a cumpêrat cu 20,000 lei casele și grădina dela spatele palatului regesc din Bucuresci, unde se găsește Conservatoriul. — Dl P. S. Aurelian, fostul ministru al cultelor și instrucțiunii publice, va luă éraș direcțiunea școlei de agricultură dela

Ferestrău. — *Dl dr. Marcovici*, medic ir București, a fost trimis de guvernul român ca să studieze cholera din Toulon. — *Regele* va face la finele lui august o vizită regelui Serbiei.

Asociațiunea transilvană. *Convocare.* In conformitate cu §§ 14 și 21 din statutele Asociațiunii transilvane și in conformitate cu conculs adunării generale dela Brașov din 1883 de dto 31 august sed. III p. prot. 49, adunarea generală pentru anul curent se convoca prin această in orașul Orăștie pe ziua de 17 august st. n. și zilele următoare. Aducând acesta la cunoscință publică, invit pe toți membrii Asociațiunii a lua parte in numer cât mai mare la ședințele acestei adunări. Presidiul Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român. Sibiu in 11 jilie st. n. 1884. *Jacob Bologa*, v.-pres.

Gimnasiul din Beiuș. Esamenul de maturitate s'a incheiat la 5 jilie, sub presidiul clui prodirector Petrovici, care s'a purtat forte leal și just. Dintre 20 de tineri maturisanti, unul a obținut calcul de eminent, 4 au fost declarați bine maturi, 11 maturi, 1 s'a respins pe 2 luni, 1 pentru totdeuna, 2 s'a retras. După incheierea esamenului, dl prodirector a ținut o covențare cătră studenți, exprimându-și mulțămirea pentru succesul constatat și dându-le svaturi bune pentru viață și pentru carierele ce-și vor alege.

Sântirea capelei din morminți in Lugos s'a făcut, după cum scriserăm in nr. trecut, in sərbătorea nasterii slui Ioan. Actul acesta s'a severșit cu pompă mare, de care de mult n'a vedit Lugosul. Serviciul divin fu celebrat de dl protopresbiter George Peștean, imputernicit spre acest scop de Pr. Ssa episcopul diecesan Ioan Popas, care ține cură la Carlsbad. Celebrantele fu asistat de preoții: A. Ursulescu, M. Ignia, V. Pocrean, N. Birescu, Michaescu și P. Peștean. In slerșit di pontificant a costut o covențare frumoasă. A urmat apoi sfințirea și tăierea primoselor aduse de dnu C. Bredicean și Costa Blaș. Ceremonia se termină la 1 oră. Apoi publicul se adună la un prând comun, sub un umbrar ridicat de dl epitrop G. Martinescu. S'a dis toasturi pentru episcopul, pentru inițiatorii capelei Alesandru și Ana Nedelcu din Budapesta și alții. Petrecearea s'a incheiat după miédăși la 5 ore.

Societatea literară română din Bucovina s'a ținut adunarea generală in 7 jilie la Cernăuți. La propunerea dlui Sbiera s'a primit ca societatea să edeie o foie literară ca organ al Societății, comitetul să ficeze o di anumită in care să se serbeze in mod solemn memoria membrilor defuncți și oinemeritați, și prelegerile publice ținute de cătră membrii Societății să se tipărescă. Tustrele propuneri se primară. Comitetul se compuse astfel: Ca vice-președinte se realese dl archimandrit și consilier consistorial Miron Calinescu, ca membri pe trei ani dnii: dr. Mitrofanovici, dr. Seleschi, dr. Tomasciuc, Orest Reneiu de Hărseni și dr. Volcinski; pe doi ani: Leo cav. de Goran, Constantin Stefanovici, Calistrat Coca, Ieremievici Nicolaiu și Dimitrie Socolean; pe un an: dl Isidor cav. de Zotta; ca revisori se aleseră dnii: dr. Ioan Țurcan, Emanuil Ciuntuleac și dr. Vojotichi.

Gimnasiul din Brașov. Esamenul de maturitate s'a ținut in săptămâna trecută, sub conducerea Il. Sale dlui vicariu archiepiscopesc Nicolae Popea. Ca comisariu din partea ministeriului de culte a funcționat dl Ignățiu Vereș, directorul gimnasiului de stat din Sibiu. Succesul a fost mulțămitor. După incheierea esamenului, profesorii și invetătorii au dat un banchet in onoreea Rds. D. vicariu, asistând peste 90 de persoane. In

părțirea testimoniilor s'a făcut la 11 jilie st. n. după serviciul divin. Cu asta ocaziune dl director Stefan Iosif a ținut un discurs, vorbind despre insemnătatea instructiunii pentru popor. In sferșit părintele vicariu s'a esprimat mulțămirea sa pentru acest progres frumos.

Alegerile de deputați in Bucovina s'a terminat. Resultatul acesta: din cele 12 cercuri electorale, șapte au ales deputați români; aceștia sunt: baronul Hurmuzachi, Renney, cav. de Flondor, Morar, dr. Zotta, bar. de Vasilco și bar. de Stiercea.

S'a găsit hoțul cere a furat cei 27,000 florini din cassa garei dela Cluș. Și nu ne-am inșelat in presupunerea noastră esprimată in nr. trecut, că tâlharul a trebuit să fie un om dela gară, căci a fost enșus șeful substitut Aloisiu Siling. Faptul severșit s'a descoperit prin constatarea, că cutia, in care s'au găsit cei 15,000 fl., a fost proprietatea lui Siling. Densul, vedându-se prins, a mărturisit, că el a deschis cassa cu o cheie falsă, a scos banii și i-a ascuns in doue locuri in grădină. Intr'un loc, precum anunciarăm și noi, s'a găsit 15,000 fl.; la celalalt loc a condus el enșus pe judecător, dar acolo s'au găsit numai 10,500 fl. Va să dică 1500 fl. lipsesc. Densul afirmă, că n'a prepădit nici un crucer.

Cholera devastază in toate zilele mai grozav in cele doue orașe: Toulon și Marseille, ale Franței de sud. Zilele din urmă la Toulon par că a scădut puțin, dar cu atât mai mult a crescut in Marseille. In alte orașe însă încă nu s'a incuibat, căci in Aix au fost mai mult numai casuri sporadice. Unii medici sperază, că de oră-ce de o lună de zile epidemia nu s'a respândit mai departe, nici nu se va respândi. Alții însă susțin contrariul. Deci e mai bine să fim pregătiți la ori ce eventualitate!

Logogrii de Matilda Popa.

Din următoarele 31 silabe: A, a, o, an, is, es, do, chi, re, is, ro, ni, land, da, cu, li, sar, la, to, ci, da, ti, dut, lap, dos, pal, vi, zon, na, vo, selm; să se formeze 11 cuvinte, ale căror litere inițiale cetite de sus in jos, ér cele finali cetite din jos in sus să dea numele a doue femei celebre in literatura română.

Insemnătatea cuvintelor: 1) Poet transcarpatin. 2) Element chemic. 3) Oraș in Turcia. 4) Medic celebru din anticitate. 5) General român. 6) O insulă apartinătoare de Danimarca. 7) Cel din urmă rege din Asria. 8) Oraș vechiu in Italia. 9) Numirea unor părți a fortarețelor. 10) Insulă in marea tirhenică. 11) Părintele școlasticilor.

Terminul de deslegare e 1 august. Ca totdeuna și de astă-dată se va sorti o carte intre deslegători.

Călindarul săptămânei.

Ziua sept.	st. n.		Numele sântilor și sərbătorile.	Sorele resare	Sorele apune
	v.	ni			
Duminea	6-a	după	Rusale. Evang. dela Mateiu c. 9, v. 5. a inv. 6.		
Duminea	8	20	Mart. Precopiu	4 23	7 41
Luni	9	21	Ierom. Pangraciu	4 24	7 42
Marti	10	22	45 mart. d. Nicopol	4 25	7 47
Mercuri	11	23	Mart. Eufemia	4 26	7 46
Joi	12	24	Mart. Proclu	4 27	7 45
Vineri	13	25	Adun. arch. Gavril	4 28	7 44
Sămbetă	14	26	Apost. Achila	4 29	7 43

Proprietar, redactor respunțător și editor: **IOSIF VULCAN.**